

РЕШЕНИЕ

№ 137

гр. К. , 26.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., IV-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивайло Х. Родопски

при участието на секретаря М. Г. Г.
като разгледа докладваното от Ивайло Х. Родопски Гражданско дело № 20201850100662 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявена е искова молба от Р. Г. С., ЕГН *****, гр.К., ул.“О.“ № 3, чрез Адвокатско дружество „Г. и партньори“, Булстат 176151276, представлявано от адвокат С.Е.С. – управител, в съдебно заседание – от адвокат Г.Х. от САК срещу „Застрахователна компания Л.И.“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр.С., район „Л.“, бул.“Ч.В.“ № 51Д, с правно основание чл.226 от КЗ (отм.) и чл.86 от ЗЗД – за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: **9739.96 (девет хиляди седемстотин тридесет и девет лева и деветдесет и шест стотинки) лева**, предявен като частичен от 10835.23 (десет хиляди осемстотин тридесет и пет лева и двадесет и три стотинки) лева - обезщетение за имуществени вреди за периода от 28.12.2016 година до 07.04.2020 година, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба 17.09.2020 година, до окончателното изплащане на сумата.

От така претендираната сума са приспаднати десетте процента съпричиняване на вредоносния резултат, признати от страна на ищцата в съдебно заседание.

Претендират съдебни разноси, съгласно своевременно представен списък по чл.80 от ГПК, в размер на 1768,41 лева (1030,00 лева – платен хонорар за един адвокат; 433,41 лева – платена държавна такса; 05,00 лева – за съдебно удостоверение и 300,00 лева – за СМЕ).

Ответникът, чрез своя процесуален представител юрисконсулт К.А. оспорва исковите претенции по основание и размер, Счита същите за недоказани, поради изложени съображения. Прави възражения за настъпила погасителна давност на претенциите– 5 годишна, евентуално 3 - годишна такава. Оспорва причинно-следствената връзка между инцидента и настъпилите вреди, като неотнормено извършени разходи от ищеца. Твърди, че вредите от ПТП са настъпили при 10% съпричиняване от страна на ищцата, което не се оспорва от последната.

Претендира съдебни разноси, бе да е представил списък по чл.80 от ГПК.

К.ският районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства, по опис с исковата молба и отговора, поотделно и в тяхната съвкупност, обсъждайки ги във връзка с доводите на, приема за установено от фактическа страна следното :

На 16.04.2014 г., около 06:30 часа, на входа на гр. К., е настъпило ПТП, между МПС марка „М.“, модел „С.“, с рег. № СА 2684 АХ, управлявано от Н.А.Г. и пешеходеца Р. Г. С.. Инцидентът е настъпил през светлата част на денонощието, при добра видимост и суха пътна настилка, като ищцата е пострадала тежко.

За пътния инцидент е съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № К-2125/16.04.2014 г. Съгласно него, виновен за пътния инцидент е водачът на МПС марка „М.“, модел „С.“, с рег. № СА 2684 АХ – Н.А.Г., който поради несъобразена скорост, застига и удря движещата се вдясно на пътното платно Р.С.. По случая е образувано ДП № 130/16.04.2014 г. по описа на РУП-К., съот. пр.пр. № 497/2014 г. по описа на РП-К..

С поведението си водачът на МПС марка „Ситроен“, модел „Ксара Пикасо“, с рег. № Р 2921 ВМ - Георги Стефанов Върбанов, е нарушил

следните императивни законови разпоредби: чл. 5, ал. 1, т.1 ЗДвП: „Всеки участник в движението по пътищата с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди.“; чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗДвП: „Водачът на пътно превозно средство е длъжен: да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства“; чл. 20, ал. 1 ЗДвП: „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват.“; чл. 20, ал. 2 ЗДвП: „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“

След пътния инцидент ищцата е била откарана от екип на Бърза помощ в УМБАЛСМ „Н.И.П.“ ЕАД, където е приета в дълбока сомнолентност, без словесен контакт, с квадрипаретичен синдром – силно ограничение на движенията на четирите крайника и с опасност за живота. Престоят ѝ в болничното заведение продължил от 16.04.2014 г. до 26.06.2014 година.

На 13.05.2014 година ищцата претърпяла тежка операция на гръбначния стълб. След оперативната интервенция била настанена в неврохирургичната реанимация на болничното заведение, в тежко състояние. Към настоящият момент тя е напълно обездвижена от шията надолу, като няма прогнози това ѝ състояние да търпи обратно позитивно развитие. Според приложеното с настоящата искова молба Решение на ТЕЛК № 2261/от 05.11.2014 г., при пострадалата е налице 100 % парализа на четирите крайника и 100 % намалена трудоспособност за срок от 3 години.

На 27.05.2016 година ищцата е била приета по спешност в УМБАЛСМ „Н. И. П.“ ЕАД, където след извършения ѝ преглед лекарите установили, че във връзка с претърпените травми при процесния пътен инцидент и извършената вследствие на това оперативна интервенция, здравето на

пострадалата се е влошило. Специалистите констатирали открит оток на дясната странична шийна област, зачервяване 10/8 см. с некротична зона (зона с мъртва тъкан) и данни за фулктуация (вълнообразно раздвижване на течност, затворена в мекостенна кухина, което възниква при натиск/почукване). Назначено ѝ е било медикаментозно лечение – антибактериална терапия (Клиндамицин 3x600 мг. и Фраксипарин 0,4 с.к., собствена терапия), както и оперативно лечение. Поставена била диагноза флегмона некротис коли ет торацис anteriор (остро гнойно възпаление с умъртвяване на тъканта в зоната над гърдите). Гнойното образуване било екстрадирано по оперативен път - Excisio Laesio; Fasciotomia; Lavage; Drainage. Въпреки полаганите грижи, последвало развитие на множество инфекции на вътрешните органи, породено от бактерии, които по принцип са налични в човешкия организъм, същите обаче в съчетание с понижения имунитет и обездвижване довели до развитието на инфекциозни заболявания.

На 15.07.2019 година ищцата отново била приета в болнично заведение – Клиника по нефрология към УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, като в продължение на два месеца се оплаквала от често уриниране и покачване на телесната температура, въпреки множеството проведени изследвания и антибиотично лечение. Наблюдаващият лекарски екип поставил диагноза – хроничен обострен пиелонефрит и наличие на конкремент в пикочния мехур с размер от 48 мм. След четириднешно антибиотично лечение същата била насочена към Клиника по урология в УМБАЛ „Александровска“ ЕАД за последваща терапия, където постъпила на 22.07.2019 година, а на следващия ден била приложена оперативна манипулация, изразяваща се в трансуретрално почистване на пикочния мехур и литотрипсия на наличния конкремент. Изписана била на 25.07.2019 година с препоръка за хранителен и двигателен режим, и прилагане на антибиотична аналгетична и спазмолитична терапия.

На 05.09.2019 г. ищцата пак била приета в болнично заведение – Клиника по нефрология към УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, с оглед оплакванията ѝ от често уриниране и неприятен мирис на отделена урина. След множеството проведени изследвания, наблюдаващият лекарски екип поставил отново диагноза: хроничен обострен пиелонефрит. Вследствие на остро развилата се уроинфекция, през лечебния период е проведена

антибиотична терапия. На 10.09.2019 г. доверителката ни е изписана от лечебното заведение.

От представения Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № К-2125/16.04.2014 г., по описа на РУП- К. е видно, че виновният за настъпилото ПТП водач попадал в кръга на лицата, чиято отговорност за причинени, вследствие на ПТП вреди се покрива от застраховка „Гражданска отговорност“, сключена със ЗК „Л.И.“ АД, застрахователна полица № 22113001261859/02.05.2013 г., валидна от 07.05.2013 г. до 06.05.2014 година, поради което и с оглед претърпените болки и страдания, и последвалите разходи, извършени за възстановяването на ищцата, вследствие на телесните ѝ увреждания, на основание чл. 226, ал. 1 от КЗ /отм./, последната е завела искиове за заплащане на застрахователно обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, пряко срещу застрахователя на виновния водач.

Образувани били гр.д. № 7488/2014, по описа на СГС, 1-9 с-в – за търпени неимуществени вреди и гр.д. № 54977/2014 г., по описа на СРС, 32 състав – за имуществени вреди за периода от 16.04.2014 г. до 30.05.2014 г. вкл.. Съдът се е произнесъл с осъдителни решения и по двете дела. Същите са обжалвани от страните, образувани са съответно в.гр.д. № 14087/2015 г., по описа на СГС, III- г състав- по делото за имуществени вреди и в.гр.д. № 1831/2015 г., по описа на САС, 4 състав- по делото за неимуществени вреди. И по двете дела съдът е приел, че пострадалата също е допринесла за настъпване на вредоносния резултат, като е определил съпричинителната ѝ квота в размер на 10 %, съобразно задължителната практика на ВКС по въпроса. Гр.д. № 54977/2014 г., по описа на СРС, 32 състав е с предмет имуществените разходи на ищцата, сторени в периода 16.04.2014 г. - 30.05.2014 г.

В последствие били заведени още няколко дела с предмет имуществени вреди – разходи за лечение, сторени в периода 03.06.2014 – 27.12.2016 г. (гр.д. № 40848/2016 г., СРС, 126 състав; гр.д. № 612/2017 г., СРС, 47 състав; гр.д. № 4140/2017 г., СРС, 124 състав; гр.д. № 4116/2017 г., СРС, 87 състав; гр.д. № 4139/2017 г., СРС, 33 състав; гр.д. № 19396/2018 г., СРС, 64 състав). По всички посочени дела съдът е приел, че на ищцата се дължи обезщетение за имуществени вреди – разходи за лечение, сторени в съответните периоди,

като е намалил размера на обезщетението с 10 % - съпричинителна квота на пострадала.

Настоящата искова претенция е с предмет имуществените разходи на ищцата за осигуряване на битови условия за живот, задоволяване на санитарно битовите ѝ потребности, лечение и профилактика, считано от 28.12.2016 г. до 07.04.2020 г., възлизащи на 10835,23 лв., за които са ѝ издадени 211 бр. фактури, ведно с касови бонове. Същите са подробно изброени и приложени към исковата молба. Пострадалата всекидневно извършвала разходи за медицински консумативи и лекарствени продукти, част от които претендира с настоящата искова молба.

В периода 24.02.2017 г. – 15.05.2020 година ищцата подала 30 бр. молби до „ЗК Л.И.“ АД, с които претендирала изплащане на обезщетение за имуществени вреди, претърпени от нея в резултат на процесното ПТП, по горепосочените фактури, за периода 28.12.2016 г.- 07.04.2020 година, но към момента не е постъпило плащане по предявените 211 бр. фактури.

Според заключението на СМЕ по делото, в резултат на пътнотранспортното произшествие пострадалата ищца Р. Г. С. е получила следните травматични увреждания: шийна травма с контузия на гръбначния мозък, която е наложила оперативно лечение и метална стабилизация на шийните прешлени, от трети до седми. Налице е закрыта черепномозъчна травма, изразяваща се в кръвоизлив под меките мозъчни обвивки и контузия на мозъка, тилно вляво, контузия и охлузване челно вдясно. Получена е и гръдна травма, изразяваща се в счупване на шесто и седмо ребро вляво, хемоторакс вдясно и счупване на тялото на десети гръден прешлен с оформен фрагмент, както и контузия на корема. Има счупване вдясно на сакрума и диасхиза на симфизата. В резултат на травмата са се явили усложнения, изразяващи се в квадрипареза, некротичен флегмон на шията и предната повърхност на гръдния кош, пиелонефрит и камък в пикочния мехур. Пострадалата е била подложена на оперативно лечение по повод на шийната травма и флегмона на шията. Приложено е било и продължава да се прилага медикаментозно лечение. В резултат на травмата пострадалата е инвалидизирана, като самообслужването ѝ е невъзможно, и е необходима чужда помощ. Всички приложени фактури и касови бонове за направени разходи са свързани с лечението и обслужването на пострадалата във връзка с травмата, причинена при пътнотранспортното произшествие.

От разпита на свидетеля Л.С. – съпруг на ищцата, се установява, че тя е пълен инвалид и не може да се обслужва сама, а единствено с чужда помощ, в каквато насока той ѝ оказва постоянно съдействие, същата се нуждае от непрестанни грижи, като състоянието ѝ след инцидента ежегодно се влошава и се налагат чести разходи за закупуване на медикаменти и рехабилитация.

Горното се установява и от представения опис на закупени лекарства и консумативи от ищцата от „Р.“ ЕООД по цитираните и представени фактури.

При така установената фактическа обстановка, районният съд възприе следните правни съображения :

Предявени са искиове, с правно основание чл.226 от КЗ (отм.) и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Същите се явяват допустими, а разгледани по същество – **основателни**.

Предвид функционалната връзка между деликтната отговорност на водача и отговорността на застрахователя, при когото е застрахована ГО на виновния за ПТП водач, следва да се приемат за установени предпоставките по чл.226 ал.1 от Кодекса на застраховането /отм/ за ангажиране отговорността на ответното дружество за претърпените от ищцата имуществени вреди. С оглед на горното, така предявеният иск се явява доказан по своето основание и размер.

Съгласно чл. 267, ал.1, т.2 и т.3 КЗ (отм.) застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица вреди на имущество, както и пропуснатите ползи, които представляват пряк и непо средствен резултат от увреждането. Отговорността на застрахователя произтича и е съответна на деликтната отговорност по чл. 45 ЗЗД, която обхваща всички вреди, представляващи пряк и непосредствен резултат от деликта - чл.51, ал.1 о т ЗЗД, в това число претърпени загуби и пропуснати ползи.

Не се спори между страните относно причините и характера на получените увреждания, нито че същите са получени от нея при 10% съпричиняване.

Съгласно чл.378, ал.2 от КЗ „правата и задълженията по застрахователния договор по застраховки "Живот", "Злополука", "Заболяване" и по преки искиове по застраховки "Гражданска отговорност" по т. 10 – 13, раздел II, буква "А" от приложение № 1 във връзка със застрахователното обезщетение или сума се погасяват с 5-годишна давност, считано от датата на настъпване на застрахователното събитие“, а според ал.4 на същия член „в случаите на ексцес, който пряко произтича от застрахователни събития по застраховките по ал. 2, давността е 5-годишна от

датата на настъпването или узнаването за ексцеса, но не повече от давността по отношение на отговорното за вредите лице, когато вредите са причинени от непозволено увреждане. Ексцес е всяко влошаване на здравословното състояние на пострадалото лице, което се намира в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с настъпилото застрахователно събитие“.

От събраните писмени и гласни доказателства може да се направи обоснован извод, че е налице причинна връзка между претърпяното от ищеца телесно увреждане и пропуснатите ползи, както и че е налице сигурност за това увеличение на имуществото му. Според заключението на приетата СМЕ ищцата се намира в 100% нетрудоспособност и инвалидност, без възможност да се възстанови.

Ето защо съдът счита, че в случая са налице основания за ексцес, тъй като в резултат на операцията на ищцата са последвали множество допълнителни влошавания на здравословното ѝ състояние, които са настъпили на по-късен етап, но се намират в пряка причинно-следствена връзка от първоначалното увреждане, поради което петгодишната давност за тях следва да тече не от датата на увредата – 2014 година, а от момента на влошаване на здравословното ѝ състояние – декември 2016 година.

Предвид горното, исковата претенция за заплащане от ответника на ищеца на сумата, представляваща обезщетение за имуществени вреди се явява доказана по основание и размер.

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 от ГПК, съдът счита, че ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца съдебно - деловодните разноски, в общ размер на 1768,41 лева, съгласно своевременно представения списък по чл.80 от ГПК.

Воден от гореизложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Застрахователна компания Л.И.” АД, ЕИК 121130788 , със седалище и адрес на управление: гр.С., район „Л.“, бул.“Ч.В.“ № 51Д **да заплати** на Р. Г. С., ЕГН *****, гр.К., ул.“О.“ № 3 , Софийска област, на основание чл. 226 от Кодекса за застраховането (отм.), и чл .86, ал.1 ЗЗД, сумата от **9739.96 (девет хиляди седемстотин тридесет и девет лева и деветдесет и шест стотинки) лева**, предявен като частичен от 10835.23

(десет хиляди осемстотин тридесет и пет лева и двадесет и три стотинки) лева - обезщетение за имуществени вреди за периода от 28.12.2016 година до 07.04.2020 година, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба 17.09.2020 година, до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА, на основание чл.78,ал.1 ГПК, „Застрахователна компания Л.И.” АД, ЕИК 121130788 да заплати на Р. Г. С., ЕГН ***** съдебно - деловодните разноси, в общ размер на 1768,41 лева.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - С., в двуседмичен срок от получаване на съобщенията от страните .

Съдия при Районен съд – К.: _____